

hand var til Stæde, dersom Sagsøgeren ikke hviler med Processen, men Sagen uden Ophold fra Ting til andet forfølger; Lader Sagsøgeren tre Ting overgange, at han ey forfølger Sagen, siden hand haver kaldet sin Vederpart til et Ting, da maa Vederparten fare af Land og Rige, saasom hand ej var kaldet med alle.

1-4-18. Siger nogen paa dens Vegne, som Stævnet er, at hand var reist af Provincien, eller Riget, før end hand blev kaldet, da skal den, som det siger, det lovligen bevise.

1-4-19. Søgis nogen for Jordskyld, Husleje eller deslige Afgift af nogen Gaard, eller Hus, da holdis samme Stæd for Boepæl, om endskønt den, som for Sagen er, ikke boer der; Dog at hand kaldis og stævnis til saadan Tid, som tilforn ommælt er, om hand er uden Byen, Provincien, eller Riget.

Bemærkninger:

Stig Iuul har markeret »Søgis ... boer der« som gældende.

Forslagsstillerne skal ikke kunne sige, om der er tale om en fejl eller ej, men forslagsstillerne finder, at artiklen kan ophæves alligevel.

1-4-20. Døer nogen, som ikke haver gjort Rigtighed for hvis hand hafde at forrestaa, i mens hand levede, saa som Formynderskab, Fattigis Forstanderskab, Kirkeværgerj, Kæmnerj, og deslige, da givis hans Arvinger Kald og Varsel i Sterfboen, naar de tiltalis for at gjøre Rigtighed.

1-4-21. Giver mand een Procurator, eller anden Mand, fuldmagt nogen Sag at forfølge, da staar det Kald og Varsel forfulde, som Fuldmægtigen i den Sag givis af Vederparten, ligesom Hovedmanden selv Varsel bekommet hafde.

1-4-22. Stævninger til Landsting udstædis under Landstings Skrivers Haand, og Landstings Segl, og forkyndis paa den maade, som tilforn sagt er, ved tvende Mænd, ottende Dagen, før Landsting holdis, for dens Boepæl, som Stævnis, enten hand er i Herredet og Byen, eller uden; Enten i, eller uden, Provincien; Enten i, eller uden, Riget; Saa fremt hand ellers tilforn lovlig Varsel til Hiemtinget haver bekommet og Hiemtingsdommen inden tre Uger indstævnis.

Bemærkninger:

Stig Iuul anfører, at artiklen er bortfaldet ved frd. af 25. januar 1805, §§ 22-23.

1-4-23. Lader Sagsøgeren tre Uger gaa forbi, efter at Hiemtingsdommen er afsagt, før end hand tager Landstings Stævning, og den, som for Sagen er, imidlertid reiser bort, da skal det med Stævningens Forkyndelse og Tiden saa forholdis, som tilforn om Hiemtings Kald og Varsel mældet er.

1-4-24. Opsettelser skulle skee med begge Parters samtykke, eller og, naar Dommeren for lovlig forfald ey kand være til Stæde; Opsettelsen givis dog ikke beskrevet, med mindre det af Parterne begæris, Men i det Stæd skrivis paa Stævningen af Skriversen, til hvilken Tid Sagen er opsat; Hvilket og i Tingbogen skal antegnis tillige med dens Navn, som med Stævningen fremkommer, og med deris Navne, som Stævnis, een hver til efterretning, som det begærer at vide.

Bemærkninger:

Stig Iuul anfører, at artiklen er bortfaldet ved desvetudo, jf. Nellemann: Alm. del, s. 16.

1-4-25. Landstings Stævningen med samme Paaskrift, skal paa tilbørlig Stæd til Herrets- Birke eller Byeting forkyndis, og paaskrivis, og derhos bevisis, at den indstævnte Hovedmand, som Sagen meest angaar, Gienpart der af haver været tilbuden, og bør hannem der paa Hiemtinget Gienpart af forskrevne Stævning med sin Paaskrift at tilbydis, og, om det begæris, tillstillis.

1-4-26. Naar nogen Stævning paa Landstinget foreleggis, som tilforn haver været læst, og paaskreven, og siden befindis at være forandret, da skulle Landsdommerne strax kiende derpaa, og tilkiende den Skyldige, hvad Straf hand, som Rettens forvildere, bør at lide.

1-4-27. Ingen Stævning til Kongens Almindelig Højeste Ret i de Sager, som i Danmark dømt ere, maa udstædis kortere, end sex Uger for Tiden, som den er paabuden, med mindre Dommeren, eller Skriversen, forsetligviis Retten at Spilde, med Dommen, som indstævnis, at udstæde videre, end tilbørligt er, haver opholdt. I saadan Tilfald Stædis end og efter Tiden Stævning. Begæris ellers Stævning over Domme kort for den paabuden højeste Ret, da givis den ud til den, som næst derefter vorder paabuden. I de Sager,